

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

Vandaag vieren we het feest van de Heilige Familie.
En misschien zou je dan in het evangelie van vandaag
een plaatje verwachten van het perfecte gezin.
Jozef, Maria, en Jezus als de volmaakte zoon.
Een harmonieus, perfect gezin,
waar alles zonder problemen, rimpelloos verloopt.
Nou, niets is minder waar.
Want Jezus is niet mens geworden
om een makkelijk leventje te hebben,
maar juist een leven met allerlei moeilijkheden.
Juist om ons beter te leren kennen,
wij, met al onze tekortkomingen en gebreken.

U weet misschien dat we voor de zondagse lezingen
drie jaargangen hebben, jaar a, b en c.
Dus voor deze zondag van de Heilige Familie
hebben we dan ook drie verschillende evangelieverhalen.
Maar in deze preek wil ik ze eens alle drie naast elkaar zetten.

En zo hadden we vorige jaar
voor deze zondag van de Heilige Familie,
het verhaal van de vlucht van het heilig gezin
naar Egypte.
Ik zou bijna zeggen: moet je nagaan!
Vluchten!
Een vluchtelingen gezin!
Jezus was nog maar net geboren,
of koning Herodes wilde dit kind al doden.
Vermoorden.
En zo werd Jozef in een droom gewaarschuwd door een engel
om naar Egypte te vluchten.
Dus bepaald geen gemakkelijke start!

Dit jaar hebben we op het eerste gezicht
wel een prachtig verhaal
voor deze zondag van de Heilige Familie.
Het is de veertigste dag na de geboorte van Jezus.
En volgens de wet van Mozes
sluit dan een moeder deze periode
van zwangerschap en geboorte af
door naar de tempel te gaan voor haar reiniging
en de eerst geboren zoon op te dragen aan God.
Maar daar zit toch ook een zekere tragiek in.
Misschien is tragiek een iets te zwaar woord.
Maar deze opdracht aan God is toch ook
een soort afstaan aan God.

Ik denk dat ouders zich toch ook altijd wel ergens realiseren
dat hun kind nooit hun bezit is.
Het is niet hun eigendom.
Maar het is werkelijk ook een geschenk van God.
En vandaar deze opdracht van de kleine Jezus aan God.

Wanneer ik een kindje mag dopen,
dan merk ik toch ook altijd wel,
dat ouders zich dat heel goed kunnen voorstellen.
De geboorte van een kind overstijgt toch
op een of andere manier ons menselijk kunnen.
Ja, het is toch werkelijk ook een kunstwerk van God.
En daarmee is het ook nooit ons eigen bezit.
En hoe ouders zich ook kunnen hechten aan hun kind,
toch mag het nooit hun bezit worden!

En op deze dag ontmoeten Jozef en Maria
ook twee oude mensen in de tempel.
De oude Simeon en de 84-jarige Hanna.
En ook daar zien we weer een zekere tragiek.
De oude Simeon is allereerst zo dankbaar
dat hij de Verlosser van de wereld,
even in zijn eigen handen mag dragen.

De Verlosser der wereld,
gewoon in zijn eigen handen.
En tegelijk zegent hij dan Jozef en Maria,
maar spreekt dan ook ernstige woorden uit:
'Veel mensen zullen door jouw kind nieuw leven krijgen,
maar andere mensen zullen zich tegen Hem verzetten.'
Of, zoals het evangelie het zegt:
'Dit kind is bestemd tot val of opstanding
van velen in Israël.'
En jij, Maria, jij zult veel verdriet hebben
en pijn om je zoon.
Er zal een zwaard door je eigen ziel gaan!
Nou, nogal heftige woorden.
Kortom, geen gezin met een rimpelloze toekomst!

En dan tot slot het verhaal dat we volgend jaar
op deze zondag zullen horen.
De twaalfjarige Jezus wordt teruggevonden in de tempel.
Jezus was drie dagen zoek geweest
en wordt dan uiteindelijk door Jozef en Maria
teruggevonden in de tempel.
U kunt zich voorstellen wat voor een traumatische ervaring
dat voor Jozef en Maria moet zijn geweest.
Drie dagen je kind kwijt geweest te zijn.
Onze kranten zouden er vol van hebben gestaan:
Kind al drie dagen zoek!

Waarom vertel ik u deze drie verhalen in mijn preek?
Ach, om u te laten zien
dat zelfs in de Heilige Familie
het allemaal niet zo eenvoudig ging.
Er waren genoeg problemen.

Maar weet u wat nu onze grote troost is.
Jezus wilde dit allemaal aan den lijve ervaren,
om niet alleen onze Schepper te zijn,
maar bovenal onze Herschepper te zijn.

En zo werd Jezus,
ik zeg het maar even in eenvoudige taal,
een 'specialist' in het herscheppen van gebroken gezinnen.
Natuurlijk zijn niet alle breuken in onze gezinnen
nog te herstellen.
Maar op een of andere manier
weet Jezus toch van al onze gebrokenheid
iets moois te maken.

Ik moet dan altijd denken
aan een mooi glas-in-loodraam.
Eigenlijk ook allemaal gebroken stukjes glas,
die toch tezamen één mooi geheel mogen vormen.
En een nog mooier voorbeeld daarvan vind ik:
een kostbare Chinese vaas,
waarvan de gebroken stukjes en de barsten
weer aan elkaar zijn gevoegd
met het duurste en kostbaarste goud
dat er bestaat.
U kent dat wel: zo'n vaas
met prachtige gouden lijnen daarover heen.
Nou, dat is de specialisatie van onze God,
onze Schepper en Herschepper.
Om de brokstukken,
die wij van zijn schepping hebben gemaakt,
op een nog wonderbaarlijker wijze
weer tot een nieuw geheel te vormen.

Vanaf morgen heten onze vier parochies
niet meer 'Het Klaverblad',
maar 'De Heilige Familie'.
Een samenwerkingsverband en uiteindelijk een fusie,
die toch ook wel met de nodige pijn en moeite is verlopen.
Laten we maar eerlijk zijn.
Maar toch geloof ik dat,
als wij vasthouden aan God,
Hij van onze brokstukken toch nog iets moois kan maken.

Dat kan Hij doen in onze eigen levens,
dat kan Hij doen in ons gezinsleven,
dat kan Hij doen in onze kerken.

Laten we daarom uitzien
naar die gouden lijntjes
waarmee God onze brokstukken aan elkaar wil smeden.

Amen.

Ik wens u alvast een zelig Oudjaar
en een zelig Nieuwjaar.